

DEEL I

LENTE

Maandag 2 maart 2020 tot en met maandag 6 april 2020

Roos:

*'Dit is dus de woningnood anno nu:
een moeder die eindelijk gewend is aan haar lege nest,
moet dealen met een terugkerend jong
dat meteen weer alle ruimte pakt.'*

Maddy:

*'Mijn dieptepunten zijn als vaginale schimmelinfecties:
ze blijven maar komen.'*

Oma Loes:

'Je bent pas oud als spijt je dromen gaat vervangen.'

Roos

Maandag 2 maart 2020

Ook dat nog! Na alle gedoe op het werk stond Madelief vanavond voor de deur. Het is uit met Ronald.

Ik keek naar een documentaire over olierampen toen ze aanbelde. De camera zoefde langs prachtige kusten en naderde een tanker die olie lekte. Een donkere vlek vormde zich in het eindeloze blauw. Toen Madelief even later haar koffer openritste, verdween het witte strand onder een zwarte smurrie.

De ene ramp volgt altijd op de andere, dacht ik, terwijl ik mijn kleine appartement rondkeek. De spullen van mijn dochter waren overal.

Ze plofte op mijn kingsize bed en testte het matras. Ik kocht die tweepersoons-Auping op advies van mam. Ik moest na de scheiding positief denken en al voorsorteren op een nieuwe man. 'Lekker groot voor een stoeipartij,' zei ze met een knipoog naar de verkoper toen we in de winkel stonden. Zo gênant. Ik heb in mijn drie jaar als single nog geen kerel ontmoet met wie ik wil stoeien. Madelief is straks de eerste die naast me slaapt.

Op kantoor volgt ook de ene ramp op de andere. Dennis is ziek. Hij heeft een stevige griep. Waarschijnlijk opgelopen met carnaval. Was vorig jaar ook al zo.

'Is helaas de prijs voor vijf dagen feesten in mijn Limburgse vaderland,' appte hij toen ik hem beterschap wenste. Hij voegde nog enkele smileys toe.

Ja hoor. Echt grappig: je collega opzadelen met je afterparty.

Wordt dus overwerken. Misschien kan Madelief voor me koken? 😊

Lichtpuntje: vanochtend zag ik de eerste bloeiende bosanemonen.
De lente komt!

Roos

Dinsdag 3 maart 2020

Ik heb amper geslapen, want Madelief woelt en trapt. Het was alsof ik op een kolkende rivier dreef en af en toe een rots raakte. Ze geloofde me niet toen ik het vertelde.

Ze huilt veel en mijn troostende woorden helpen niet. Afgewezen mensen erkennen geen feiten. Dat weet ik uit eigen ervaring. Ze bekijken de wereld door een waas van woede en pijn. Maar over een jaar is ze die gelkuif vast dankbaar voor het dumpen. Die vent was niks. Ze moet hier gewoon doorheen. Ze moet doorleven en doorwerken. En daarover hadden we al onze eerste ruzie, want madame heeft zich ziek gemeld. Echt waar! Ze is niet gaan werken! Vanwege liefdesverdriet! Zo slap! Dat heeft ze dus van Peter, dat snelle opgeven.

Trouwens, ik begrijp nu ook waarom Peter me inruilde voor die langpotige Friezin. De waarheid drong zich aan me op toen Madelief me vertelde waarom Ronald de relatie had beëindigd: Madelief zou hem niet meer 'inspireren'. Madelief was 'gewoon' geworden. Dat komt natuurlijk door de sociale media. Ze glippen je huis binnen en plaatsen een filter van schoonheid voor je ogen en tonen de mens met wie je samenleeft als een doffe verschijning.

Met mij gebeurde hetzelfde, drie jaar geleden. Ook ik 'inspireerde' niet meer. De Friezin inspireerde wel. Zij is in alles beter dan Peter. Zeker qua werk. Hij is een gewone registeraccountant en zij is een gepromovéeerde registeraccountant. Dan ben je wat. Dan ben je inspirerend. Daar kan een simpele jurist zoals ik niet tegenop.

O, ja! Madelief vertelde me doodleuk dat mijn appartement haar tweede keus was. Een uur eerder had Peter haar afgewezen. Ze kwam niet gelegen. Hoezo niet gelegen? Madelief is zijn dochter! Bovendien heeft hij in de tuin een apart gastenverblijf. In dat huisje kun je maanden wonen zonder ook maar één iemand uit de villa tegen te komen. Dat weet ik uit eigen ervaring.

Conclusie: de Friezin zei nee, en Peter bracht de boodschap.

Raar eigenlijk hoe die scheiding voor Peter en mij heeft uitgekapt. Ik werd zelfstandiger en hij werd afhankelijker.

Ik heb Madelief trouwens geadviseerd om ook een dagboek bij te houden, want dat helpt bij het ordenen van je gedachten. En je kunt je ellende van je af schrijven zonder dat je er anderen mee opzadelt.

Maddy

Woensdag 4 maart 2020

Mam stelde voor dat ik een dagboek ga bijhouden. Haar adviezen gaan vaak het ene oor in en het andere uit, maar ik moet toegeven dat jij (zal ik jou een naam geven?) een goed idee bent. Dus, welkom!

Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen: het gaat legendarisch klote.

Ronald heeft het na drie jaar uitgemaakt. Zomaar. Uit het niets. De gore labbek stuurde me tijdens het werk een appje dat we moesten praten. Niemand zegt 'we moeten praten' als-ie op het weer doelt. Of puppy's. Het NL-alert ging af in mijn onderbuik en ik vroeg waar hij het over had. En toen kwam het. Ik zal de laatste zinnen overschrijven, want die sloegen echt alles:

Dus wat ik probeer te zeggen, Popje, is dat ik de inspiratie in onze relatie mis en denk dat wij beter elk onze eigen weg kunnen gaan. Het is beter zo. Ik wens je alle goeds.

Ik herhaal: Het is beter zo. Ik wens je alle goeds...

Are you fucking kidding me?

Ik ben geen dode cavia die je zacht ter aarde legt. We hebben samengewoond en alles gedeeld. Ik heb die kale kubus van hem omgetoverd tot een knus thuis. Ik heb zijn zwerfsokken verzameld, zijn pispetters weggeveegd en Dungeons and fucking Dragons gespeeld!

Hij was mijn levensmaatje en dan wenst hij mij alle goeds? Ik wens hem een teelbalinfectie! Of nee, de levenslange hik!

Nadat ik dit had teruggeappt, wilde hij 'direct afstand nemen'. Dus ja, nu ben ik hier bij mam. Ook zij schrok ervan dat het uit is. Ze keek niet blij toen ik op de stoep stond.

Nou, dat schrijven luchtte best op. Ik zeg het niet graag, maar ik denk dat ze gelijk heeft. Tot morgen, dagboek!

Roos

Donderdag 5 maart 2020

Ik ben na het werk met Madelief bij mam geweest. Ook zij was blij dat het uit is met die gelkuif, omdat ze Madelief nog te jong vindt voor een vaste relatie. ‘Pas als je hebt geleefd, weet je met wie je verder wilt leven,’ zei ze. Het is haar mantra, ze roept het vaker.

Mam begon vervolgens te vertellen over de dingen die zij deed toen ze jong was. Ze zou Madelief wat leuks laten zien, iets wat ze vorige week pas had ontdekt tijdens het googelen. Ze pakte haar laptop en tikte ‘Dolle Mina’ in. Er verschenen beelden van demonstrerende vrouwen. En daar stond ze, op een foto uit begin jaren zeventig: een jonge mam met een bord in haar hand met daarop de tekst: DOLLE MINA WIL GRATIS KRESJ. Ik zat in een bolderkar die door een vrouw in hotpants werd meegetrokken.

‘Wauw oma!’ riep Madelief. Er klonk ontzag door in haar stem. Mam ging daarop los en vertelde voor de zoveelste keer over haar flowerpowerjaren, die begonnen met haar reis naar de USA in 1967, waar ze in Monterey een hete *summer of love* beleefde die gaten in haar geheugen sloeg. Zo weet ze niet wie mijn Verwekker is. ‘Het kunnen er zoveel zijn,’ was het antwoord dat ik destijds kreeg toen ik ernaar vroeg.

Mam had weinig nieuws te melden, maar toch was het leuk om dat USA-verhaal weer te horen. Mam is nooit saai. Ik wel. Ik lijk op de Verwekker.

Mam vertelde ook dat ze is begonnen met het schrijven van een boek over de uitgebloeide mens. Ze ergert zich al langer aan de toon die in de samenleving wordt gebruikt als het over ouderen gaat en kwam

tot de conclusie dat het ‘bezopen’ is dat tachtigplussers ‘gedomineerd’ worden door ‘jong spul’ (haar woorden).

‘Wij ouderen moeten vechten voor onze rechten!’ orakelde ze en ze hief haar handen op alsof ze meteen ten strijde wilde trekken.

Madelief was enthousiast. ‘Wat leuk, oma. Een boek! Moet je doen!’

Ik zweeg, want mam op de barricades betekent juridisch werk voor mij. En daar heb ik al genoeg van, want Dennis is volgens de bedrijfsarts nog wel even uit de running. Ik heb hem vanmiddag geappt en beterschap gewenst. Zijn vrouw meldde dat hij te ziek is om zijn mobiel vast te houden. Nou zeg. Dat is pas echt een nare afdronk van vijf dagen carnaval.

Madelief lijkt trouwens weer een puber. Ze ruikt niks op. Toen ik thuiskwam van kantoor, was het appartement een puinhoop. De afwas stond er nog en overal lag haar rommel. Ik zei niks, omdat ze zoveel huilt.

Ik heb net die pagina van de dolle mina’s met mijn jonge mam nog eens bekeken en mij viel op dat Madelief veel op haar lijkt. Je zou bijna denken dat Madelief met dat bord stond te zwaaien. Dat beweeglijke slanke postuur en die heldere ogen en springerige krullen gingen dus een-op-een over op Madelief.

Toen mam mij maakte slapen haar genen. Misschien moet ik toch eens zo’n DNA-onderzoek laten doen. Ik gok dat de Verwekker een brave en gezette Amerikaanse Italiaan was, met een hang naar lekker eten en een neus voor goede wijnen.

Peter beweert trouwens al sinds haar geboorte dat Maddy (zijn koosnaampje voor haar) zijn kopie is en een echte Nugter: blond, bleek, blauwe ogen, lang, slank, soepel en slim. Voor de scheiding vond ik dat ook, maar inmiddels vind ik Madelief een echte Janssen (= afstammeling van mam).

Apart hoe je de dingen anders gaat zien als je wereld verandert.